

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. II, Sanctissima Virgo habuit omnes gratias, quæ congruæ erant Matri
Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

coranum Turcaum, veluti Galatinus, Canisius & plures alij, invenerunt in eo admiranda Sanctissimæ Virginis elogia; Inter alia ipsorum dogmata est velut articulus fidei: *Nullus de Filijs Adam nascitur, quem non tangat Sathan, & ideo explorat vociferans ex ejus sacro, præter MARIAM & Filium ejus.* Et ecce aliud: *Plures inventi sunt perfecti inter viros; sed inter mulieres nunquam aliquam videre fuit, nisi MARIAM Matrem Summi Dei.* Nonne firmissima sit ea veritas, quæ negari non potest à maximis veritatis inimicis?

Abundè est, dicebam, superflue pluribus probare veritatem, quam disceptare nemo potest, nisi impius sit vel dæmon ipse. Oportebat infinità ratione alienum esse

peccatum à Sacratissimo Tabernaculo Dei; eòquòd infinita ratione oppositum sit infinitæ ipsius bonitati. Sed non sufficit hæc ab omni maculæ genere Exemptio; Non satis ornata est Ecclesia, si valde est munda; oportet adornari ipsam magnè pro magni alicujus Festi solemnitate. Contentus non sum, solùm vidisse me Sanctissimam Virginem, nunquam habuisse minimam maculam peccati; videre cupio, quàm pretiosis thesauris locupletaverit ipsam Deus, quando celebrare voluit solemne Incarnationis suæ Festum in castissimo ipsius utero: Ostendam tibi illos, respondit charitativus meus

Raphaël: Et ecce quòmodo exposuerit ipsos:

ARGUMENTUM.

Sanctissima Virgo habuit omnes gratias, quæ congrua erant Matri Dei.

ARTICULUS II.

Nonne vides, quòmodo mox Angelus salutet ipsam: *Ave gratiâ plena:* Hem! quantà putas opus fuisse abundantia ad implendum illam, cujus capacitas tanta fuit, ut includere in se ipsâ potuerit totam immensitatem Dei? Ipse solus omnes pretiosas gratiæ divitias thesauris suis tenet inclusas; ipse distribuit has, sicut sibi placuerit, idque

juxta placitam sibi menturam: Sed bene advertet, quòd promittat nobis quatuor genera in Evangelio: *Mensuram bonam, & confertam, & coagulatam, & superfluentem dabunt in sinum vestrum.* Ecce quàm munificè exhibeat nobis thesauros divinæ suæ liberalitatis.

Mensura bona ipsius gratiæ est illa, quam impertitur omnibus electis, ut justos ipsos reddat & sanctos, *ut justos ipsos reddat & sanctos,*

Tres mensuræ gratiæ: bona conferta, coagitata.

Etos, ipsosque in suos adoptet Filios: mensura abundans vel conferta est illa, quam dedit suis Apostolis, & Ecclesie suae Doctoribus, ut fecundi essent fontes, qui effundere ipsam liberaliter possent mundo, pro conversione peccatorum & infidelium. Mensura gratiae coagitata est illa, quam contulit nonnunquam paucis quibusdam animabus privilegiatis, quas attollere voluit super alias, ut resplenderent velut Sol inter astra Sanctae Ecclesiae; veluti est S. Joannes Baptista, Sanctus Jeremias, quos sanctificavit in utero Matris ipsorum; S. Propheta Elias, S. Magdalena, S. Franciscus; quorum primus ardebat velut Seraphim, secunda innatabat aquis admirandae poenitentiae, tertius circumferens in corpore suo plagas Salvatoris sui apertas inaudito gratiae prodigio, reddebat amorem pro amore, & sanguinem pro sanguine. Bene dici potest, animas ejusmodi privilegiatas habuisse mensuram gratiae coagitatae & coacervatae, eoque placuerit Deo in una sola accumulare tot gratias, quot fuisset opus ad constituendum magnum numerum aliorum Sanctorum.

Quarta
mensura
super efflu-
ens est pro
sanctissima
Virgine

Mensura superabundans, & supereffluens, quaeque transcendit omnem mensuram, reservata est pro JESU CHRISTO, & divina Matre ipsius; eoque unus possederit inexhaustum & infinitum ipsius

thesaurum in seipso, velut sibi proprium; & altera acceperit illud totum integrum, non solum velut sacrum quoddam depositum sibi concredutum, sed velut pretiosissimum donum illius, qui cum proprium suum ipsi dederit Filium, denegare ipsi non poterat bona alia, quae ipso sunt minora, quaeque ipsam possidere aequissimum erat, velut dotem dignam & proportionatam sublimitati Matris DEI.

Hoc plurimum congruit sanæ rationi, dicebam ipsi veruntamen non bene capio, quod intelliges per hanc gratiam: Hoc verbum gratiae significat multa: Sunt gratiae actuales, gratiae habituales, gratiae gratis datae, gratiae sanctificantes, de quibus gratijs loqueris, quando dicis, Sanctissimam Virginem habuisse mensuram gratiarum superfluentem, quae transcendat omnem aliam mensuram? Quid est propterea haec gratia? Quae ratione oportet ipsam concipere? Haec res sublimis est, respondit mihi, nec tam facilis ac expeditae declarationis, ut bene intelligi possit; nihilominus audi, quid dicam; spero me ipsam bene declaraturum.

Non loquor hic de gratia actuali, quae non est nisi favor DEI transitorius, quando dignatur visitare animam, vel per bonam aliquam inspirationem, quae illuminat ipsius intellectum, vel per bonum

Sunt plura
gratiarum
genera.

Non est
quæstio
gratiæ
actuali
gratiæ
ta.

non aliquem affectum, quo movet & impellit ipsius voluntatem; & post hæc transit, si anima sollicitam se & fidelem non præbeat, ad recipiendum illas. Non loquor hic etiam de gratijs gratis datis, quæ non tam gratiæ sunt eorum, qui illas recipiunt, quàm illorum, qui illas non recipiunt immediatè, eòquòd non sint nisi certa quædam talenta supernaturalia, quæ Deus confert nonnullis, ut illa impendant, ad procurandam salutem aliorum. Non dico autem, quòd Sanctissima Virgo non habuerit gratias actuales & gratias gratis datas; sed dico, quòd illas modò silentio præteream, & solum loquar de gratijs habitualibus & sanctificantibus, quibus Deus replevit illam: Quæris, in quo consistit id genus gratiarum, quæve ipsarum idæa formanda sit nobis?

Respondeo, hanc gratiam pretiosam esse donum, quòd Deus largitur animæ ex divino amore suo, quæ confert ipsi tantam pulchritudinem, tamque acceptam ipsam suis reddit oculis, ut quando videt ipsam hæc exornatam, ita oblectetur ex ea, ut cogatur ipsam amare, ipsamque non amare ipsi foret impossibile; & idèò vocatur gratia, eòquòd bonam gratiam conferat animæ, & pulchritudinem, quæ grata reddatur Deo, & quanto plus hujus habebit gratiæ, tantò magis grata & accepta erit illi. Vocatur etiam gratia San-

R. P. Isaac Consultat. Tom. III.

ctificans, eòquòd impossibile sit hanc possideri ab animâ, quin evadat per ipsam Sancta: Sanctitas, quam hæc gratia ipsi confert, ita eam extollit, ut adoptetur in Familiam Dei & legitimam hæredem regni ipsius æterni; Est proin ipsi jus possidendi illud, & cum veritate dicere potest, id ex jure pertinere ad se; & admirabile est, quòd quamdiu possidet anima hanc gratiam sanctificantem, jus quòd habet ad possessionem bonorum æternorum, tam constans firmumque sit, ut Omnipotens Deus ex hæredare illam non possit; & ut aliquid dicam magis adhuc stupendum, portio, quàm prætereare potest in hæreditate Dei, tam est ampla, ut justitiam ipsi administrare, & quòd legitimè ad ipsam spectat, ei dare non possit, nisi inducat ipsam in possessionem omnium bonorum suorum, & totius suimet ipsius in omnem æternitatem. Ecce quanti valoris sit gratia sanctificans & habitualis, de quâ hic facio sermonem.

Video, dicebam ipsi, te talia loqui, quæ conferre possunt gratiæ sanctificanti magnam existimationem, & ingens in nobis excitare desiderium possidendi illam: nihilominus ipsam rem non tangis; nòsse enim aveo, in quo ipsa consistat, & quamam ipsius formanda nobis sit idæa: Estne Corpus? Estne spiritus? Estne accidens? Estne substantia? Estne portio sub-

B b b

stan-

Quomodo
concupien-
das sit esse
et gratias
sanctifican-
tis.

Non est
questio de
gratiâ ac-
tuali &
gratis da-
ta.

stantiæ Dei, quæ concedatur nobis? Estne alia quædam anima, quæ adjungatur nostræ, ut faciat illam vivere vitâ divinâ? Estne ipsa persona Spiritûs Sancti, qui datur nobis! Omnes, qui de hoc genere gratiæ loquuntur, utuntur modis loquendi tam diversis, sibi que de eâ formant conceptus tam varios, tamque multiplices, ut merito quis hæreat dubius, cui adhareat. Vellem, ut propriè & præcisè mihi dicatur, in quo ipsa consistat, ut benè intelligere possim, quid Angelus voluerit dicere ad Sanctissimam Virginem, salutando ipsam gratiâ plenam: Viator noster sumpsit id laboris, & ecce quomodo declaraverit id ipsi.

Quid propriè sit gratia sanctificans.

Gratia habitualis & sanctificans non est neque corpus, neque spiritus, nec substantia, nec portio divinitatis, nec persona Spiritûs Sancti, nec nova quædam anima nostræ animæ adjuncta. Ut dicatur præcisè, quæ ipsius sit natura, dico, quòd sit accidens spirituale, & qualitas aliqua supernaturalis, quam Deus inherere facit animæ, quam vult justificare, quamque adoptat in Filiam suam; & hæc qualitas facit fermè eum anima, quòd facit lumen cum globo crystallino, quando ipsum penetrat; vel quòd facit calor cum igne, quando ipsum ardere facit & accendit. Afferro tibi has comparationes sensibiles, quia difficillimum nobis est concipere res spirituales, nisi per

quandam similitudinem, quam habent cum corporalibus: hæc duæ comparationes luminis & caloris tam sunt idoneæ ad representandum id, quid sit gratia sanctificans, quidque operetur in nostrâ animâ, ut minùs docti facilè hoc medio id possint comprehendere. Ut meliùs intelligatur.

Adverte, quòd Deus contulerit omnibus rebus creatis certas quasdam virtutes, vel certas qualitates, quæ ipsis propriæ sint & naturales, quæque nihilominus non sint propria ipsarum natura; volo dicere, quòd non sint propria ipsarum substantia: Exempli gratiâ, proprium est soli, ut illuminet, sed lumen non est substantia solis; proprium est igni, ut calefaciat per calorem suum, & hoc est ipsi valde naturale; calor tamen non est neque natura, neque substantia ignis. Omnes res possunt quidem communicare qualitates suas alijs rebus non tamen possunt communicare illis propriam suam naturam: Sol conferre quidem lumen suum, & splendorem suum globo crystallino, quem penetrat, non potest tamen conferre ipsi propriam suam substantiam, aliàs evaderet sol, quòd esse non potest: Ignis conferre quidem potest calorem suum, qualitatum suarum præcipuam, ferro, non tamen ideò ipsi confert propriam naturam suam, aliàs ferrum mutaretur in ignem, quòd nunquam fit; & tamen videtur, globum

Res creatæ
possunt
quidem
communi-
care qual-
itates suas
rebus alijs
non tamen
substantiâ
suam.

D. Th.
1. 2. q.
1. 1.

Palch.
doctri.
Thom.
circa
tiam
etific.

bum crystallinum radijs solaribus expositum fieri quemdam solem; tam similis evadit ipsi in lumine & splendore suo; dici etiam posset ferrum bene accensum in fornace verè esse ignem ipsum, tantam habet cum ipso similitudinem.

D. Thom. 1. 2. q. 122. a. 1.

Pulchra doctrina S. Thome circa gratiam sanctificantem

Vis modò capere, quid sit gratia sanctificans? S. Thomas mirum in modum id declarat, dicens; quòd sit participatio quædam divinæ naturæ, quæ excedat omnem aliam naturam; & sicut impossibile est omni alteri, quàm igni accendere ferrum, ita ut videatur esse ignis sicut ipse, sic impossibile sit omni alteri, quàm Deo, sanctificare aliquam animam, ita ut sancta videatur, sicut ipse. Proprium est rebus creatis, quæ non sunt nisi parva nihila respectu Dei, communicare qualitates suas certis subjectis tantâ cum vi & vehementiâ, ut quis diceret, aspiciendo hæc, quòd propriam suam ipsis communicaverint naturam: Sed proprium est Dei solius, qui ens est entium, qui includit in se omnem infinitudinem perfectionum infinitatum, conferre animam, quam sanctificat per gratiam habitualem, tantum secum similitudinis, ut videatur communicare ipsi propriam suam naturam, ita ut, qui videret ipsam in toto pulchritudinis splendore, quem accipit ab eo, crederet ipsam esse Deum ipsum. Ita Sanctus Spiritus manifestè de hæc re nobis loquitur in Sacrà Scripturâ:

Ego dixi, *Dij estis*: Dum gratiâ *Psalm. 81.* sanctificante aspexi vos exornatos, dixi, vos Deos esse; & alibi affirmat, ipsam participes nos facere naturæ Dei: *ut per hæc efficiamini. 1. Pet. 2. ni divina consortes natura.*

Hoc non est, quòd reipsâ communicare Deus possit propriam suam naturam alteri, quàm Filio suo Unigenito, & Spiritui Sancto, qui hanc ob rationem non sunt, nisi unus solus idemque Deus; similiter non est, quòd Sanctitas, quam communicat animæ, conferendò illi gratiam sanctificantem, sit proprietas vel qualitas distincta à naturâ divinâ, sicut calor est qualitas, quæ distinguitur à substantiâ ignis; sed est ipsius essentia, ipsius substantia, & propria ipsius natura, cum impossibile sit concipere aliud quod accidens in Deo: Et in hoc excellentia gratiæ sanctificantis prorsus est admirabilis, nobisque incomprehensibilis: Nolo dicere, quòd illa sit Deus ipse, novi ipsam esse creaturam; sed proprium Deo soli est producere ipsam & donare ipsam, cæteræ omnes creaturæ simul non possent illius producere vel atomum: propriam id Deo est, & possibile non est, nisi ipsi soli; sed quia ipse est ens quoddam totum simplex, non compositum ex partibus, non producit ipsam ex unâ parte sui ipsius, sed ex toto seipso; & quia hoc ens entium includit in summâ suâ simplicitate omnem infinitudinem perfectionis:

Excellentia gratiæ nos sanctificantis est incomprehensibilis.

fectionum infinitarum, illarum pulchritudinem exprimit, illamque includit in gratiâ sanctificanti, quam confert animâ, quam reddit pretioso hoc dono sibi adeo similem, ut dici posset, eam indutam esse propriâ ipsius naturâ, & esse Deum ipsum: *Divina consortis natura.*

Vide, & admirate, quâ ratione Sacra Scriptura hâc de re loquatur: *Rom. 5. 5. Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris, per Spiritum Sanctum, qui datus est nobis: Charitas Dei idem est, quod gratia; Jam non dicit, hanc extractam esse è nihilo, quamvis verè sit creatura, sed dicit, ipsam effusam esse in corda nostra, sicut qui effunderet pretiosum quemdam liquorem è vase uno in vas alterum; Adjungit hoc factum esse per Spiritum Sanctum, qui nobis sit datus. Jam Spiritus Sanctus est Cor Patris & Filij, eò quod sit amor eorum reciprocus; videtur igitur, ipsam insinuare nobis velle, quod Deus effundat divinam suam gratiam è suo in cor nostrum. An unquam æstimari satis possit pretiositas hujus liquoris, si consideretur, è quo vale effundatur, & in quo vase recipiatur? an concipi possit felicitas gloria, sublimis status alicujus animæ recipientis illum? Si attendatur, quod è vilissimâ creaturâ, qualis est, reddatur tota divina & ita similis Deo, ut ferrum ardens in fornace non magis sit simile igni,*

Gratia effunditur è corde Dei in cor nostrum.

& qui videret ipsam in suâ pulchritudine, evaderet ipsam esse Deum.

O quantum obstupefco, quod relinquere nos Deus voluerit in ignorantia magnæ hujus felicitatis, & incertitudine, an verè possideamus ipsam, vel an ipsâ simus privati! *Nescit homo, utrum amore, an odio dignus sit.* O Deus!

si anima se videret in possessione certâ gratiæ sanctificantis, & bene illius agnosceret valorem; an vivere posset vel momento in terris, quin moreretur mox præ gaudio, videns, se magis divitem esse pretioso hoc thesauro, quàm si sola possideret omnia regna totius universi, omnésque mundos, quos Deus extrahere posset è fundo nihili? an aspicere & æstimare adhuc posset quidpiam rerum hujus mundi? Non, omnia viderentur ipsi minora, magisque contemptibilia parvis atomis adducta in comparisonem cum pretioso thesauro gratiæ suæ. Verùm an inducere animum posset perdendi illam ob minimum quoddam commodum terræ, vel imaginarij honoris summum, vel momentum voluptatis caducæ est probrosa? Et posito, quod perdidisset tam miserabiliter pretiosum adeo thesaurum pro re tam vili, & bene, quid fecerit, comprehenderet, quid fieret cum illâ? an continere se posset à desperatione? Nonne in frustra sese volet discerpere? Nonne omnes evocaret creaturas ad ulciscendum se

Eccles. 9.

Psalm.

Est providentia Dei, quod clarè videre non possumus pulchritudinem gratiæ.

se de seipsâ, ut ipsam contererent, & redigerent in pulverem, tantâ contra seipsam exasperandâ foret rabie, quòd tam ingentem commiserit stoliditatem? O bone Deus, quàm ingens est misericordia tua, quòd ita celaveris nos & magnitudinem nostræ felicitatis, ne moreremur præ gaudio, & nostræ infelicitatis excessum, ne cedere mus fati præ mœrore!

Postquam Sanctus Rex David declaraverat summam felicitatem animarum gratiam justificantem possidentium, dicendo, quòd sint Dij: *Ego dixi Dij estis, & Filij excelsi omnes*; adjungit mox profundam abyssum infelicitatis, in quam præcipientes ruunt, si hanc amittant gratiam: *Vos autem sicut homines moriemini*. Itane! inconsideratæ animæ, vos Dij estis, per tam nobilem participationem naturæ divinæ; vobis datum est, ut esse possitis Dij immortales, nunquam non conservantes pretiosam hanc vitam, quàm nemo eripere vobis potest, nisi vosmet ipsæ; & vos mavultis miserè perire & mori velut homines, & mori morte æternâ velut damnati? Ah! excœcatis homines, qui claudunt oculos, & non vident profundissimum barathrum infinitorum ma-

lorum, in quod corruunt: *Nesciunt, neque intellexerunt in tenebris ambulans, movebuntur fundamenta terra*. Nonne horrenda hæc sit confusio, quæ concutere fundamenta valeat orbis, & tremore percellere montium cacumina? Desperata hæc rabies, quâ homines desæviunt in seiplos, quando exspoliant se gratiâ DEI ob res frivolas, ob vanitates & crepundia, an horrore non percellat cunctas creaturas, in stuporem non agat cœlorum portas?

Videbam zelum Viatoris mei abripere ipsam longiùs, quàm exspectaveram. Domine, quò deducis nos, inquebam ipsi; omnem hausi satisfactionem ex eo, quòd tam pulchra audierim te promentem de gratiâ, & tantò plus, quòd hæc omnia concluseris tam eximio ac pulchro affectu. Sed sperabam, locuturum te nobis de plenitudine gratiarum Sanctissimæ Virginis, & fermè nullam adhuc illarum fecisti mentionem. Revertor, unde discesseram, respondit mihi; oportebat autem hæc pius tibi insinuare, ut meliùs eò intelligeres; oportet quoque adhuc habere patientiam percipiendo illa. Successivè explanabo tibi omnia.

Summa infelicitas animæ amittentis gratiam.

B b b s

ARGU.